

P.S.
uit
PARIJS

MARC LEVY

|.S

'AANGRIJPEND, GEESTIG, ORIGINEEL
EN VERRASSEND.' LE PARISIEN

I

DE REGEN HAD ALLES SCHOONGESPOELD, STRATEN EN GEVELS, auto's en bussen, trottoirs en voetgangers. Sinds het begin van de lente had het in Londen aan één stuk door geregend. Mia kwam net van een afspraak met haar agent.

Creston was nog van de oude stempel. Zo'n man die altijd de waarheid sprak, maar op een elegante manier.

Hij werd gerespecteerd en tijdens etentjes werden zijn vlijmscherpe en toch nooit kwetsende opmerkingen vaak aangehaald, want ook zijn taalgebruik getuigde van stijl. Mia was zijn beschermeling, wat haar in het wrede en vaak schofterige filmwereldje alle denkbare privileges opleverde.

Die dag was hij naar de privévertoning van Mia's nieuwe film gegaan, en omdat hij niet wilde dat zij bij zulke gelegenheden met hem meeding, had ze in zijn kantoor op hem zitten wachten.

Creston trok zijn regenjas uit, ging in zijn stoel zitten en hield haar niet langer in spanning.

'Veel actie, een vleugje romantiek en een script dat handig in elkaar is geknutseld rondom een plot die weliswaar nergens op slaat, maar wie maakt zich daar nog druk om tegenwoordig? Dit wordt een flink succes,' zei hij vol overtuiging.

Mia kende Creston te goed om te denken dat hij het hierbij zou laten.

Zij speelde fantastisch, ging hij door. Wel kwam ze wat al te vaak naakt in beeld, het zou de volgende keer nodig zijn ervoor te waken dat ze om de twee scènes haar achterste toonde. Hij zou daarop toezien, voor het welzijn van haar carrière, want je krijgt zo snel een etiket opgeplakt.

‘Zeg nou gewoon eerlijk wat je ervan denkt, Creston.’

‘Jouw acteerwerk is volmaakt, en gezien de rol die je had, is dat een prestatie van formaat. Dat gezegd hebbende, je moet natuurlijk niet eeuwig in films blijven spelen waarin de personages in een herfstig decor rondlopen, er twee keer sprake is van verraad, drie keer van overspel, en er tussendoor een kop thee wordt gedronken. Het is een echte actiefilm, de camera beweegt veel, net als de personages... Wat wil je dat ik eraan toevoeg?’

‘De waarheid, Creston!’

‘Het is een waardeloze film, liefje, een ronduit waardeloze film die niettemin flinke bezoekersaantallen zal trekken, aangezien jij en je man samen op de filmposter prijken. Dat is op zichzelf groot nieuws, maar dan wel het enige. De pers zal ervan smullen dat jullie samen op het witte doek te zien zijn, des te meer omdat jij degene bent die de sterren van de hemel speelt. Dat zeg ik niet om je te vleien, iedereen zal het zo zien.’

‘In het dagelijks leven is hij de ster,’ antwoordde Mia met een matte glimlach.

Creston streek over zijn baard, en dat gebaar was veelzeggend. ‘Hoe gaat het met jullie relatie?’

‘Die gaat eigenlijk niet echt.’

‘Wacht even, Mia, geen rare fratsen, hè?’

‘Wat voor fratsen?’

‘Je weet precies wat ik bedoel. Gaat het echt zo beroerd?’

‘De opnames hebben ons niet dichterbij elkaar gebracht, nee...’

‘Dat is nou precies wat ik niet wil horen, in ieder geval niet

voordat de film in de bioscopen draait. De toekomst van dit meesterwerk hangt af van de combinatie van jullie namen, zowel op het grote scherm als in het echt.'

'Heb je nog scripts voor me?'

'Ja, ik heb er wel een paar.'

'Creston, het liefst zou ik naar het buitenland vertrekken, ver weg van Londen en haar grauwe eentonigheid. En dan een intelligente, gevoelige rol spelen, dingen horen die me raken en me laten lachen, wat liefde en vriendschap delen, al is het in de meest bescheiden productie.'

'En ik zou willen dat mijn oude Jaguar het niet steeds begeeft, maar ik ben nu al aan het jij-jouen met mijn vaste garagehouder, dus dat is dat. Ik heb me uitgesloofd voor jouw carrière, je hebt een enorm publiek in Engeland, fans die nog zouden betalen om jou het telefoonboek te horen opdreunen, je begint net overal in Europa erkenning te krijgen, jouw honorariums zijn uitzonderlijk hoog voor deze tijd en mocht deze film het succes worden waar ik op reken, dan ben je binnenkort de meest gevierde actrice van jouw generatie. Een beetje geduld dus, alsjeblieft. Kunnen we het daarover eens zijn? Over enkele weken regent het hierbinnen net zo hard als hierbuiten, maar dan Amerikaanse voorstellen. Je zult met de groten mee mogen doen.'

'Met die grote trutten die glimlachen terwijl ze eigenlijk ongelukkig zijn?'

Creston ging rechter in zijn stoel zitten en kuchte. 'Die inderdaad, en met de anderen die wel gelukkig zijn. Kom nou, Mia, ik wil dit chagrijnige gezicht niet meer zien,' voegde hij er nadrukkelijker aan toe. 'Misschien brengen de interviews jou en je man wel weer dicht bij elkaar. Jullie zullen tijdens de promotie zoveel moeten glimlachen dat jullie ten slotte vergeten dat jullie deden alsof.'

Mia liep naar het sigarettenkistje op de boekenplank en pakte er een sigaret uit.

‘Je weet dat ik er een hekel aan heb als er wordt gerookt in mijn kantoor.’

‘Maar waarom laat je dit kistje hier dan staan?’

‘Voor noodgevallen.’

Mia keek Creston strak aan en ging weer zitten, met de on-aangestoken sigaret tussen haar lippen. ‘Ik denk dat hij me bedriegt.’

‘Wie wordt er tegenwoordig niet bedrogen, op de een of andere manier?’ antwoordde hij terwijl hij zijn post doornam.

‘Daar is niets grappigs aan.’

Creston stopte met lezen. ‘Hoe bedrogen?’ ging hij erop in. ‘Ik bedoel, af en toe of de hele tijd?’

‘Maakt dat iets uit dan?’

‘En jij, ben jij nooit vreemdgegaan...?’

‘Nee. Of nou ja, één keer, één kus. Mijn tegenspeler kuste goed en op dat moment had ik dat erg nodig. Het hielp de scène geloofwaardiger te maken, dat is dan toch niet echt vreemdgaan, of wel?’

‘Het gaat om de intentie. In welke film trouwens?’ vroeg Creston met een opgetrokken wenkbrauw.

Mia wierp een blik uit het raam en haar agent zuchtte.

‘Oké, laten we ervan uitgaan dat hij je bedriegt. Is dat belangrijk als jullie toch niet meer van elkaar houden?’

‘Hij houdt niet meer van mij, maar ik nog wel van hem.’

Creston opende een la, haalde een asbak tevoorschijn en streek een lucifer af. Terwijl Mia diep inhaleerde vroeg hij zich af of het de rook was die in haar ogen prikte, maar hij weerhield zich ervan deze vraag hardop te stellen.

‘Hij was de grote ster, en jij kwam net kijken. Als een Pygmalion heeft hij je gevormd, waarna de leerling de meester heeft

overtroffen. Dat moet voor zijn ego nog altijd lastig zijn om te verkroppen. Pas op met de as, ik ben gehecht aan dit tapijt.'

'Dat moet je niet zeggen, het is niet waar.'

'O zeker wel. Ik beweer niet dat hij geen goede acteur is, maar...'

'Maar wat?'

'Dit is niet het moment, we hebben het er later wel over. Ik heb nog andere afspraken.'

Creston liep om zijn bureau heen, pakte heel voorzichtig de sigaret uit Mia's vingers en doofde hem in de asbak. Hij nam haar bij de arm en voerde haar mee naar de deur.

'Binnenkort zul je kunnen werken waar je maar wilt, in New York, Los Angeles of Rome. Bega in de tussentijd geen stomiteiten. Een maand is alles wat ik je vraag, jouw toekomst hangt ervan af. Kun je me dat beloven?'

*

Na het verlaten van Crestons kantoor had Mia een taxi genomen naar Oxford Street. Wanneer ze zich gedeprimeerd voelde, en dat gebeurde regelmatig de laatste weken, maakte ze vaak een wandeling door deze grote, levendige winkelstraat.

Slenterend door een warenhuis had ze geprobeerd David te bellen, maar ze kreeg meteen zijn voicemail.

Wat was hij aan het doen, aan het eind van deze middag? Waar hing hij de afgelopen twee dagen uit? Twee dagen en twee nachten zonder enig nieuws, behalve het bericht dat hij had achtergelaten op het antwoordapparaat van hun appartement. In dat korte bericht zei hij slechts dat hij naar het platteland vertrok om zich op te laden en dat zij zich niet ongerust hoefde te maken. Dat deed ze dus juist wel.

Eenmaal weer thuis besloot Mia zich te herpakken. Als David

thuis zou komen, mocht hij haar absoluut niet in zo'n ontredende toestand zien. Ze moest waardig blijven, zichzelf in de hand houden, hem geen moment het idee geven dat ze zich in zijn afwezigheid had zitten opvreten en hem in ieder geval geen vragen stellen.

Toen een vriendin haar opbelde en vroeg of ze meeding naar de opening van een restaurant, besloot Mia zich op te doffen. Zij was net zo goed in staat om David jaloers te maken. Bovendien was het beter onder de mensen te zijn dan thuis te zitten somberen.

Het restaurant was enorm en overvol, de muziek te luid, onmogelijk om met wie dan ook een normaal gesprek te voeren of om je te bewegen zonder iemand aan te stoten. Wie beleeft er nou plezier aan zo'n avond, vroeg ze zich af terwijl ze zich opmaakte om deze mensenzee te trotseren.

Voor de ingang flitsten de camera's. Daarom wilde haar vriendin haar zo graag mee hebben. Ze hoopte op de societypagina's van een tijdschrift te verschijnen. Om haar 15 minutes of fame te beleven. *Verdomme, David, waarom laat je me nou in m'n eentje rondhangen op dit soort plekken? Dit ga ik je driedubbel betaald zetten, meneertje 'Ik moet mezelf opladen'.*

Haar telefoon ging. Een onbekend nummer op dit tijdstip, dat moest hem wel zijn. Maar hoe kon ze hem ooit verstaan in dit rumoer? Als ik nu een geweer had, dan zou ik de dj neerschieten, bedacht ze.

Snel nam ze de omgeving in zich op. Ze bevond zich halverwege de ingang en de keuken. De menigte bewoog zich bij de ingang vandaan, maar toch besloot zij die kant op te gaan, tegen de stroom in. Ze nam op en brulde: 'Blijf hangen!' *Voor iemand die zichzelf had bezworen niets te laten merken, begint dat goed, sufferd.*

Ze moest buiten zien te komen. Ze duwde zowel dat aanstellerige wijf op naaldhakken opzij als de lummel die haar het hof maakte, trapte op de tenen van een uitgemergelde, zich tussen de mensen door kronkelende lat en omzeilde de leeghoofdige dandy die de lat als een prooi stond te beloeren. *Je gaat je lelijk vergissen, vriend, ze ziet eruit alsof ze zich niet zo gemakkelijk het bed in laat praten.* Nu was het nog hooguit tien stappen tot aan de deur.

‘Blijf aan de lijn, David!’ *Hou toch je mond, idioot.*

Ze keek de uitsmijter smekend aan in de hoop dat hij haar zou helpen hier weg te komen.

En toen stond ze eindelijk buiten, in de frisse lucht en de relatieve rust van de straat. Nu hoefde ze alleen nog maar uit de buurt te gaan van de samendrommende mensen die stonden te wachten op toegang tot die hel.

‘David?’

‘Waar ben je?’

‘Op een feestje...’ *Waar haalt hij het lef vandaan die vraag te stellen?*

‘En heb je het leuk, schatje?’

Huichelaar! ‘Ja, het is wel gezellig...’ *Waar haal ik dat nou weer vandaan?*

‘En jij,’ *eikel*, ‘waar ben je?’ *Al twee dagen...*

‘Onderweg naar huis. Maak jij het nog laat?’

‘Nee, ik zit al in een taxi...’ *Ik moet een taxi vinden, snel een taxi.*

‘Ik dacht dat je op een feestje was?’

‘Ik ben weggegaan zodra je me belde.’

‘Dan ben je waarschijnlijk eerder thuis dan ik. Als je moebent, moet je niet op mij wachten, hoor, er zijn veel files, zelfs op dit tijdstip. Londen is echt onmogelijk geworden!’

Jij bent het die onmogelijk is geworden, hoe durf je te zeggen dat

ik niet op je moet wachten? Al twee dagen doe ik niet anders dan dat, op je wachten.

'Ik zal een lichtje aan laten in de slaapkamer.'

'Fantastisch, tot straks dan, kus.'

De stoep glom in de regen. Er liepen stelletjes verscholen onder hun paraplu's...

... en ik, helemaal alleen als een sukkel. Morgen, film of geen film, verander ik mijn leven. Nee, niet morgen, vanavond al!